

Interjú Szócs Andor kisvárdai kántorral

Ismeretségünk alapján interjúmat nyugodtan kezdem ezzel a Márai Sándor idézettel is: „A zseni csak akkor szól, ha kérdezik.”, s azt hiszem, nem túlzok, hiszen megérkezése óta egyéniségével és szolgálatával pozitívan alakította a kisvárdai római katolikus egyházközség liturgikus zenei életét.

A templomba járó hívek tudják, hogy Andor az egyházközségben szolgál, sokan napi rendszerességgel is találkozhatnak vele, ám a legtöbben mégis hangján keresztül ismerik. Szeretném őt ebben az interjúban más oldaláról is bemutatni.

- ***Először egy rövid, személyes bemutatkozást kérnék tőled, hiszen már 2008 decemberétől egyházközségünkben szolgálsz.***
- Köszönöm a kissé túlzó, de elismerő és megbecsülést sugárzó bevezető gondolataidat, amint azt is, hogy lehetőségem nyílt beszélni hivatásomról, az egyházközség zenei dimenziójáról. Csíkszeredán születtem 1983. november 30-án, Csíkszentdomokoson nőttem fel kiegyensúlyozott, harmonikus családi környezetben, harmadik fiúgyermekként. Egész kiskoromtól fogva vallásosan neveltek szüleim, ahogyan mindenki mást is nevelnek Székelyföldön. Hálás vagyok, hogy az élet egyik legnagyobb ajándékát, a hitet, átadták szüleim! Így kezdtem el - a zene mellett - először a teológiai tanulmányaimat, majd szociális - és pedagógiai irányultságú-, valamint társadalomkutatási szférában továbbtanulni. Ez utóbbi még folyamatban van. 8 éve jöttem az anyaországba továbbtanulni, ami azóta is tart, és közben kibővült a „mindennapi kenyérhez” szükséges munkával.
- ***Mikor kezdődött a zene iránti rajongásod? Volt-e valaki a családban, környezetben, aki hatott pályaválasztásodra? Mikor döntöttél úgy, hogy a kántori hivatást választod? Hogyan alakult ez benned?***
- Rajongásnak semmiképpen sem nevezném, mert akkor csak a zenét „úzném”. Inkább úgy fogalmaznék, hogy életem egyik fontos sarkköve. Családban, kisgyermekkoromban már szájharmonikáztunk édesapám vezetésével. Talán még beszélni sem tudtam, de már fújtam a kis hangszert, mivel bátyáim is azt tették. Aztán kaptam ajándékba egy kisméretű szintetizátort, aminek legelőször a demo zenéjét utánoztam le. Jártam az iskolai énekkarba, zenei adottságom, és hangom tehát adott volt. Gyulaféhérvár meghatározó jelentőséggel bír életem zenei vonatkozásában: itt tanultam négy évig a „kántoriskolában” (hivatalosan más nevet visel), ahol hatékonyan motiváltak, szigorúan és színvonalasan oktattak a kántori-karnagyi hivatásra.
- ***2008 decemberében érkeztl hozánk. Milyen szívvvel jöttél, milyen érzések kavargtak akkor benned? Hogyan élted meg ezt a hívást, küldetést?***
- Gyermekkoromtól kezdődően hozzászoktam ahhoz, hogy alkalmazkodni kell, mikor ehhez, mikor ahhoz. Így tehát tudok alkalmazkodni a kihívásokhoz, új helyzetekhez. Kisvárdára így nem csak új helyet, de új kihívást is jelentett és jelent számomra.
- ***Milyen tevékenységeket végzel egyházközségünkben?***
- A nagytemplomban orgonálok, „kántorizálok”, az egyházközségi vegyeskart vezetem, és az egyházi tulajdonú temetők sírhely értékesítését ügyintézem.
- ***Többet tudjuk, hogy a kántori szolgálaton kívül az élet más területén is tevékenykedsz. Hol, és melyek azok?***
- Így van, szeretem a változatosságot, és teszek is erről. Három éve állami szférában is tevékenykedek, humánpolitikai szervezőként (munkaügyi tevékenység) szociális - gyermekvédelmi szakellátó intézménynél.
- ***Kisvárdai működésed talán első igazi kihívása a 2009. februárjában – több tag toborzásával – a Sollers Vegyeskar (az elnevezés jelentése: szeretetreméltó, szíves, szolgálatkész, leleményes, talpraesett, tehetséges, ügyes, ötletes, szellemes) létrehozása, ami több mint egy éves múlttal rendelkezik. A kórus megalapításával kapcsolatban ismét egy Márai Sándor idézet jut eszembe: “Az élet igazi, nagy vállalkozásai legtöbbször nem hőstettek, hanem türelemjátékok.”***
Kérlek, vázold fel, az elmúlt évben – bátran megjegyezhetem, hogy a te lelkes, kitartó munkádnak, türelemjátéknak köszönhetően – elért eseményeket, az egyházközség tagjai felől érkező jelzéseket!

- Szívből örülök, hogy Kisvárdán vannak igényes zenekedvelők, és azért áldozó emberek, hívők. Itt gondolok az énekkari tagokra, és azokra, akik zenei szaktudásukkal, hangszeres játékkal szebbé teszik egy-egy szentmise liturgiáját, hangulatát. Bár fiatal vagyok, és csak néhány év tapasztalatom van karvezetésben, mégis merészkedem azt kijelenteni, hogy óriási lépést tett előre vegyeskarunk egy év alatt. Ehhez természetesen mindannyiunk részéről kellett a türelem, de leginkább a kitartás, ahogy ezután is szükség lesz erre az „úticsomagra”. Mert ez egy út, mégpedig olyan út, amit mi építünk; ha nem építjük, nem tudunk továbbmenni rajta. Éppen ezért is örömmel várjuk az új tagokat, és köszönjük a pozitív visszajelzéseket!
- ***Egyházközségünk Énekkara 2010. március 13-án részt vett a IV. Baktalórántházi Egyházi Kórustalálkozón. A kisvárdai kórus örömmel tett eleget a szíves meghívásnak. A találkozón első alkalommal vettetek részt. Kik voltak a fellépők? Milyen énekekkel léptetek fel? Milyen volt a találkozó hangulata? Milyenek a visszajelzések?***
- Hét kórus vett részt a találkozón: Rakamaz: Római Katolikus Énekkar; Vaja: Református Énekkar; Prügy: Református Énekkar; Újfehértó: Római Katolikus Énekkar; Baktalórántháza: Református Énekkar; Baktalórántháza: Városi Vegyeskar és mi a kisvárdai Sollers Vegyeskar. Részünkről gregorián antifónák, egy többszólamú népének, és két taizéi többszólamú kórusmű került előadásra. Maga a hangulat fagyos volt. No nem kell megijedni, a hidegre gondolok, ami fogadott és ki is tartott a kórustalálkozó végéig, ezzel is biztosítva azt, hogy meg ne izzadjon senki az énekléstől. Viccet félig komolyan véve, mindannyian kíváncsiak voltunk a fellépő énekkarok előadására. Volt felkészültebb, és nagyobb múltú énekkar is, aki magától értetődően színvonalasabb produktumot tudott felmutatni valamennyiünkénél. Mi, nevünkhöz híven ügyeskedtünk ez alkalommal is, becserkészve mindjárt első fellépésünk alkalmával a legfiatalabb énekkar címet.
- ***Kérlek kórusvezetőként minősítsd, véleményezd a kórustalálkozón a Sollers Vegyeskar szereplését, hiszen tudjuk: „...hogy mindenki a hegytetőn akar élni, anélkül hogy tudná, hogy a boldogság a meredély megmászásában rejlik.”(Vass Albert). Ez az idézet az Énekkarunkra is vonatkozik, hiszen lehetnek javítandó, pótolható dolgok, amelyekből tanulhatunk, amire szükségünk van, hogy megküzdjünk velük egy minőségileg jobb eredményért.***
- Először is köszönöm azt az odafigyelést és összeszedettséget, ami keveseket jellemzett a kórustalálkozón, és ami kimondottan sikeressé tette a mi fellépésünket. Ezt nemcsak én mondom, hanem a szakmabeli kollégák is tisztelettel voltak irántunk! Amiben fejlődünk kell, azt kóruspróbán szoktam elmondani. Van azonban egy nem kórustagokra vonatkozó nyilvános üzenetem, ami a fejlődésünket nagyban elősegítené: várunk új belépő tagokat, erősítést!
- ***Örök optimistának tartod magad, kedvenc idézeted, Márai Sándortól való: „Arról, hogy a dolgokat meg kell várni.” Mít jelent ez a Te személyes életedben, mindennapjaidban?***
- Sokszor azért vagyunk elégedetlenek, mert hamarabb megkapunk valamit az életben, mint gondoltuk volna. Máskor pedig azért, mert még nem kaptuk meg. Legtöbb ember élete azért nincs rendben, mert nem tudott, vagy nem tud várni. A türelem nem a legfőbb erényem, de törekszem arra, hogy tudjak várni a megvalósulatlan dolgokra, ehhez kell minden körülmények között az optimizmus.
- ***Az Énekkarra, az egyházközség zenei életére vonatkozóan milyen további célkitűzéseid, gondolataid vannak? Milyen terveket szeretnél a jövőben megvalósítani?***
- Mindenekelőtt tovább kell építeni az énekkart, új tagokat várunk. Emellett szeretném, ha egy előénekes (schola)-, gyermekekből, fiatalokból álló kiscsapat is megalakulna a jövőben. Végül engedtessek meg, hogy megköszönjem Linzenbold József esperes plébános úrnak eszmei és anyagi támogatását, amivel nagyban elősegíti vegyeskarunk működését.

Köszönöm az interjút. Isten áldását kérem egyházközségünkben eltöltött minden napodra és szolgálatodra!

Bízom benne, hogy aki elolvasta ezt az interjút, az közelebb került egyházközségünk kántorához, Szócs Andorhoz, s reményeim szerint többen kedvet éreznek ahhoz, hogy azokat a talentumokat, értékeket, amit Istentől kaptak, azt az egyházközségi életbe való bekapcsolódáson keresztül is kamatoztatni tudják! Attól lesz a közösségünk gyümölcsözőbb, ha minél többen betesszük az egyéni értékünket, szolgálatunkat! Így van ez a hétköznapi életünkben is: Azt kapom, amit belerakok! Rád is szükségünk van! Tőled is jobbak leszünk! Gyere, énekelj velünk Isten dicsőségére, vagy kapcsolódj be más tevékenységgel az egyházközség életébe!

Írásomat Teréz anya egyik idézetével fejezem be, melyet útravalónak szánok mindenkinek:

“Ebben az életben nem tehetünk nagy dolgokat. Csak kis dolgokat tehetünk, nagy szeretettel.”